

събаря свѣта. . . Войната, която разкъсва сърдцата на майкитѣ и очитѣ имъ изгниватъ отъ неспирни сълзи.

„Моята тѣга се губи сега въ общата . . . въ тая тѣга по хиляди млади и жизнени българи, които покриха съ своитѣ тѣла бойнитѣ полета — съ своитѣ кости напълниха голитѣ и безплодни македонски пустини. Тѣ паднаха тамъ, дето черната робия и вѣчната мория сж се хванали ржка за ржка и кръстосватъ на длѣжъ и ширѣ земята на вѣчнитѣ кърви, на нестихващитѣ ужаси, на неспирнитѣ стенания и откъсватъ усмивкитѣ на майкитѣ и децата още въ незазорилия се день. . . Чакъ въ дивата и непроходима Албания разпилѣха снажнитѣ български синове своя свещенъ прахъ.

„За какво? И за кого? Мигъръ тѣ носятъ свободата на своитѣ щикове? Кой ги излѣга, че тѣ ще спасятъ роба отъ робството. Та ние сами сме роби на голѣмитѣ държави и тѣ нѣма да ни позволятъ да ставаме освободители. Особенно на насъ българитѣ тѣ нѣма да позволятъ това.

„Само отъ смъртта никой никого не може да спаси. Па и не е ли безразлично — днесъ или утре? Когато и да е, все ще се мре . . . все едно е . . . Но поне, ако е на бойното поле, съ честь ще е. . .

„Войната ще се свърши и само тржбачитѣ патриоти, които не сж виждали устата на змея, изъ която изригватъ пламъцитѣ изгарящи току-що разцѣфналитѣ рози, ще величаватъ всичко това. Тия патриоти ще издигнатъ грамади отъ книги, въ които ще се описватъ подвизитѣ на умрѣлитѣ, за да възвеличатъ нѣкой живъ посрѣдственикъ въ божество. Тѣ ще се мжчатъ да докажатъ, че благодарение на току що откритъ воененъ гений се дължи . . . тоя трауръ надъ нещастна България. . . Тѣтена и ужаситѣ отъ първата война още не сж забравени, още не сж заглѣхнали. . . Но какво отъ това? . . . Нищо!

„Тамъ долу — низко въ сърдцата на народа — само тамъ войната съ всичкитѣ нейни ужаси и побѣди ще бжде легенда — пѣсень безъ начало и безъ край. . . Пѣсень, която вѣчно ще се носи, до като свѣтъ свѣтува, до като българина дяка следъ своитѣ волове и жетварка прибира златогрѣйни класове отъ закѣснѣли ниви. . .